ARIZA AŞKLAR

AYŞE FİLİZ YAVUZ

ÖTÜKEN

YAYIN NU: 1817
EDEBÎ ESERLER: 925

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 49269

ISBN: 978-625-408-254-2

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Editör: Ayşegül Büşra Paksoy

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Mahmut Doğan

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: ANA BASIN YAYIN GIDA İNŞ. SAN. VE. TİC. A.Ş
Alemdar Mah. Molla Fenari Sok. No: 28/A
Cağaloğlu-Fatih / İSTANBUL
Sertifika Numarası: 52729 Tel: (0212) 446 05 99

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İstanbul- 2022

Ayşe Filiz Yavuz; babasının görevli olduğu Kahramanmaraş'ın Andırın ilçesinde, 1960'ta doğdu. Anne tarafından Kadirli, baba tarafından Develili. Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni 1983'te bitirdi. İki yıl Rize SSK Hastanesi'nde mecburi hizmet yaptı. Daha sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı'ndan uzmanlığını aldı. 1998'de doçent, 2009'da profesör oldu. Hâlen Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde Kadın Hastalıkları Doğum Anabilim Dalı Başkanı olarak çalışmaya devam etmektedir.

Doktor Hanımın Çeyiz Sandığı (Hatıra), *Güldür Yüzümü Mevzu Derin* (Hatıra), *Bir Arpa Boyu Yol* (Gezi), *Biraz Kül Biraz Duman* (Hikâye), *Tarihin Tozlu Sayfalarından Rize'de Sağlık* (İnceleme), *Aşkın Adı Rize* (Şehir kitabı), *Pak Türk'ün Karısı Maria* (Hikâye) adlarıyla yayımlanmış yedi kitabı bulunmaktadır.

Kuşlukta Yazarlar Edebiyat Topluluğu üyesi olan yazar, *Güneş Doğmadan* (Haşim Erdem'in otobiyografik romanı) adlı kitabın yayın yönetmenliğini üstlenmiştir. *Türk Yurdu*, *Kurgan Edebiyat* dergilerinde yazıları yayımlanmaktadır.

İki çocuk annesi olan Prof. Dr. Ayşe Filiz Yavuz'un yayın yönetmenliğini yaptığı iki, yazarlığını yaptığı bir meslek kitabı, çok sayıdaki mesleki kitapta bölüm yazarlığı vardır.

İÇİNDEKİLER

TAKDİM 11

SOĞUK VE DENİZ 21
AŞKA ÂŞIK 23
KİRALIK DAİRE 25
KALP HASTASI 26
KOLEKSİYONCU 28
AYAK 31
OKUL AŞKI 33
CİMRİ 35
SÖZ 37
İHTİYACIM VAR SANA 38
EYLEMİN EYLEMİ 40
ESKİ KOCA 41
STATÜ 43
ONUN EŞYALARI 44
OTOBÜS YOLCUSU 46
ÇİPİL GÖZLÜ 50
MEZAR YATAK 51
O ÜZÜLMESİN DİYE 52
TERK EDERSE 54
LEKESİZ AYNA 56
İLAÇ 57
BİR TESELLİ VER 59
KAR VE SOĞUK 60
PLATONİK MİLATONİK 61
MARKA SEVERİM ABİ 65
AĞLAMAK ÇOK YAKIŞIYOR 67
SÜTÇÜ SALİH 68
BUTİ BUTİ 71
KÜSLÜK 73
ESKİ NİŞANLI 74
İÇ BADE, SEV GÜZEL 76
ESKİCİ 78
ANARŞİST 80

SAHTE OLMASIN DİYE 84
FAST FOOD, FAST LOVE 86
GELSEYDİ EĞER 88
İKİ EV 90
OKUNMUŞ EV 91
KORKU 92
BİR KERE 94
KIYAMAM 95
GÜVENMEK 96
BİTLİ BAKLA 98
ÖNCE ANAM 99
AŞK BÖYLE BİR ŞEY 101
ARIZAYA DAYANAMAM 102
MAHKEME SALONU 103
KADER KURBANI 105
BALKON 107
ARMUT 109
DEVECİ ARMUDU 110
ARMUDUN İYİSİ 111
KIŞ ARMUDU 112
PRENSES 113
KRALİÇE 115
AY GÜZELLİĞİ 117
ÇILDIRTMAK 119
CEHENNEM-1 123
CEHENNEM-2 124
KAHROL 125
ELİF BOYLU 128
HACI SALİH 133
EVYE 134
KÜFÜR 135
KARDEŞ HASRETİ 137
PİNG PONG 138
RETRO-ESKİ USÛL 141
SÜRREALİST-GERÇEK ÜSTÜ 143
POST MODERN 146
USTA 149
KAZAN-KAZAN 152
KART HOROZ 154

TAKDİM

Aşk bir hastalıktır.

Kimi zaman sonu şifa ile biten, kimi zaman müzminleşip sürüngen, bazen öldüren, bazen sakat bırakan bir hastalık…

Adem ve Havva'dan başlayan bir dert bu. Hem en güzel fırtınaları koparır ruhumuzda hem cehennem çukurlarında öldürür bizi.

Binlerce tanımı yapılan ancak hep eksik kalan bir duygu.

~~~

Arıza aşk var mıdır, yoksa aşkın kendisi mi arızadır? Cevabı zor bir soru. Gerçekte aşk ulvi bir duygu ve asla arıza olarak kabul edilmemeli. Oysa öyle olmuyor hayattaki yansıması.

'Aşk bir hastalıktır' diyor bir kitap cümlesi. *'Aşk psikolojik bir ataktır.'* diyor diğeri. Konfüçyüs ise *"Aşk dört nala giden bir at gibidir. Ne dizginden anlar ne bir söz dinler."* diyor. Söz dinlemeyen at, arıza değil midir zaten? Ne kadar güvenilir, üstüne hangi cesaretle binilir ve bu atla menzile (mutluluğa) nasıl varılır?

Bu kitapta anlatılanlar; yapısı, gidişatı, sonu, düşünce şekli arıza olan aşklar… Sapkın aşklar değil hiçbiri.

"Âşık öldü deyu selâ verirler
Ölen hayvan imiş, âşıklar ölmez." der Yunus Emre.
"Aşk sandığın kadar değil, yandığın kadardır." der Mevlana.
~~~

"Aşk adayıştır, adanıştır, arayış değil.
Bile bile tutsaklıktır.
İçimdeki dağlarda her gün mevsimler değişiyor." düşüncesidir.

Onunla yaşamak değil, onu yaşamaktır.

Fuzuli'ye sormuşlar: *'Sevmek mi daha güzel, sevilmek mi?'*

'Sevmek' demiş. *'Çünkü sevildiğinden hiçbir zaman emin olamazsın.'*

Ve insan çok sevse de bir gün yorgun düşer. Bir düşünürün dediği gibi, *'Sevdiğini değil, sevmeyi bırakır.'*

~~~

Tarihte yerini almış, damga vurmuş sayısız aşk vardır. Kimi böyle arıza cinsten kimi düşündüren…

Kanuni'nin mektupları

Koca bir tarih araştırması ve değerlendirmesini hak edecek kadar önemli aşk mektupları var tarihimizde. Abartılı mı, bu kadar derin bir aşk mı, yoksa arıza olacak kadar farklı bir tutku mu diyeceğimiz aşklar yaşanmış padişahlarımız ile eş veya cariyeleri arasında. Öyle ilginç ifadeler var ki mektuplarda, bunlar bugünün insanının aklına zarar ifadeler. Kanuni, Hürrem Sultan'a şöyle der mektubunda:

"Sitanbul'um, Karaman'ım, diyar-ı millet-i Rum'um
Bedehşan'um vu Kıpçak'um
Vü Bağdat'ım, Horasan'ım."

Hürrem'e, fethedilmiş ülkeler adıyla seslenmiştir Kanuni. Aşkının büyüklüğünü ispat için "Ne zorluklarla kazanılmış zaferlerin verdiği müthiş duygular gibi seviyorum
~~~

seni." demek midir bu, bilinmez. Şimdilerde buna benzer bir ifade ile mektup yazacak olsa bir holding sahibi "Falanca sanayi tesisim, filanca fabrikam, şu kule, bu alışveriş merkezim!" mi demeli sevdiğine? Böyle bir durumda sevginin büyüklüğünü mü anlar kadın ya da kafasına bir çanta mı indirir adamın?

Eşlerine bu iltifatları yapmalarına rağmen padişahlar çoğunlukla başka cariyelerle de hayatlarını geçirmişler. Günümüz anlayışına göre; arıza.

~~~

Rahmetli İlhan Bardakçı'nın *Türk Edebiyatı* dergisinde yazdığı bir makale var:

> 1811 yılı 11 Kasım'da Heinrich von Kleist delice sevdiği ve sevildiği Heinretta Vogel'i kalbinden bir kurşunla vurarak öldürür.
> Heinretta'nın bir hafta önce yazdığı yani 4 Kasım tarihli bir mektubu ele geçer.
>
> *"Henrim benim,*
> *Şafağım, gurubum, sevgili okyanusum, gül bahçem, gökkuşağım, dizlerimdeki yavrum, kalbimdeki aşk, hüznümdeki neşem.*
> *Yeniden yaratılışım, hürriyetim, esaretimin zinciri, tek düşüncem. Sevgili günahım, gözlerimdeki tesellim. En aziz azabım. Faziletimin güzel yanı. Gururum. Ormanım. Sağ elim. Miraç merdivenim. Katıksız şairim. Varlığımdaki billur.*
> *Hayal kaynağım, efendim ve sahibim. Zapt edilmez kalem. Saadet ve ölümüm, yalnızlığım, engindeki güzel teknem, sesim, hakimim, müşfik rüyam, hasretim, ruhum, altın aynam. Başımın tacı. Seni, düşüncelerimin hepsinin ötesinde seviyorum."*
~~~

Bu kısa mektubun altında bir de not var:

"Sen benim öğle güneşimdeki gölgem, çöldeki pınarım, içimdeki musiki, yumuşacık beyaz kuzum ve kâinata açılan kapımsın.

Heinretta"

Ve bu duyguların sağanaklaştığı kalbe tek kurşun…

~~~

İlhan Bardakçı ne güzel anlatmaya çalışmış aşkı, "duyguların sağanaklaştığı kalp" diyerek.

Bu yazıdan sonra insan bir daha düşünüyor ki aşk arıza bir duygu.

Arızaların en muhteşemi, en güzeli, en zoru, en inanılmazı.

Aşk, tarifi yapılamayan belki de tek duygu.

Saçlarının arasına şiirler gömdüm

Bir eski gazete kupürü okuyorum.

İngiliz şair ve ressam Dante Gabriel Rosetti 19. yüzyılda yaşamış. Ressamlara -tabii ki kendisine de- poz veren kızıl saçlı, yeşil gözlü bir kadınla tanışıyor. Bu sırada da kıza âşık oluyor. Şairin ailesi kızı uzun süre istememiş ve evlenmelerine mani olmuş. Âşıklar, on yıl birlikte yaşadıktan sonra evlenebilmişler. İlk çocukları ölü doğmuş, sonra kadın aniden ölüvermiş (intihar?). Belki de sanatçı kişiliğinin etkisiyle daha da duygusallaşan Rosetti, yazdığı şiirleri onun saçlarının arasına yerleştirip sonra gömmüş. Bu "Şiir yazacağım sevdiğim, ilham perim gitti; bana şiir yazmak haram olsun." ya da "Seninle birlikte hayatım bitti. Sana
~~~

da hayata da hayatım olan sanata da elveda." demek. Her halükârda bu bir sanatçı davranışı.

Sekiz sene sonra… Alkol ve uyuşturucu batağına saplanmış olan sanatçı şiirlerini ve karısını düşünmekten vazgeçmemiş. Karanlık işlerle meşgul bir arkadaşı, mezarı açıp şiirleri almak konusunda şairi ikna etmiş ve resmî izinleri alıp mezarı açmaya gitmiş. Şairin mezarlığa gidecek ruhsal gücü bile yokmuş. Yazılanlara göre, ceset bozulmamış hatta saçları uzayıp bütün tabutu kaplamış. Şiirleri saçlarının arasından bulmuş, getirmişler. Kurtçuklar tarafından bir kısmı yenmiş olan şiirleri şair yeni şiirleriyle harmanlayıp yeniden yazmış ama heyhat. Umut kırıklığı. Kimse beğenmemiş o şiirleri. Sonra münzevi bir hayat ve 53 yaşında ölüm…

Rosetti şiirlerini karısından daha çok mu sevmiştir acaba diye düşünmeden edemiyor insan.

Karısının mezarını açtırmaya razı olacak kadar eski şiirlerinin peşine düşmek başka bir anlama gelmez.

Makber

Bir garip aşk ve âşık daha. Uğruna şiirler yazılan, destan olmuş bir aşkın kadın kahramanı ölür: Fatma Hanım. Onun için yazılır Makber şiiri. Abdülhak Hamit Tarhan'dır bu şair ve bu büyük âşık Fatma Hanım'ın ölümünden çok kısa bir zaman sonra başka aşklar yaşar, evlilikler yapar. Bir tane değil hem de. İkinci eşini daha Fatma Hanım'ın kabrinden dönerken tanır ve evlenmeye karar verir. Âşık olduğun kadın için Makber'i yaz ve daha cenaze törenindeyken bir başka hanımla evlenme kararı al. Tarhan, "Yüz elli kadın sevdim." diye anlatır bir gazeteciye. Bu arıza bir durum değil midir?

Eyvah! Ne yer, ne yâr kaldı,
Gönlüm dolu ah-u zâr kaldı.

Çık Fatıma! Lahdden kıyam et,
Yadımdaki haline devam et.

Hem hayattayken hem de ölümünden sonra çok konuşulacak olan aşkı gelir arkadan. Altmış yaşındayken on sekiz yaşındaki Belçikalı Lüsyen'le evlenir. Bu aşkı arıza yapan şey, uğruna Makber'i yazdığı Fatma Hanım'dan hemen sonra evlenmesi, 150 kadın sevmesi, 18 yaşındaki Lüsyen ile evlenmesi değil sadece. Lüsyen'le olan tuhaf evlilik, aşk, hayat ilişkisi… Babasının ölümü üzerine Belçika'ya giden ama savaş dolayısıyla İstanbul'a dönemeyen Lüsyen, İtalya'da tanıştığı bir kont ile evlenmek ister. Bu da tuhaftır zaten. Tarhan ile birlikteyken başkasıyla evlenmek istemesi ve izin almak için Tarhan'a gelmesi. Bunun için bir yol bulup kontla İstanbul'a gelir, Tarhan'dan izin alır ve kontla evlenir. İtalya'ya döner. Lüsyen'in hasretine dayanamayan Abdülhak Hâmid bir süre sonra Lüsyen'in peşinden Venedik'e gider, onların evinde misafir olarak kalır. Ayrı kaldıkları yedi yıl boyunca sürekli mektuplaşırlar ve nihayet Lüsyen, kontu ve kontes unvanını terk ederek Hamid'e geri döner, 1927'de evlenirler. Ve bu aşk, Tarhan'ın ve Lüsyen'in ölümüne kadar sürer.

Lüsyen'in yani âşık olduğu kadının evlendiği adamla yaşadığı İtalya'ya gitmek, âşık olduğu kadını başka bir adamla evlenmiş olarak görmek, hatta onların evinde kalmak, Lüsyen'in evli iken Tarhan'la mektuplaşmaya devam etmesi, aşkın bitmemesi sebebiyle Lüsyen'in yıllar sonra yeniden Tarhan'a dönmesi ve evlenmesi, arıza aşk tanımına ne kadar da uygun. Garip bir tutku veya aşk!

Meçhule âşık olmak

Arap edebiyatının ilk kadın yazarlarından Mey Ziyade 1912'de Halil Cibran'ın *Kırık Kanatlar* kitabını okur ve çok etkilenir. Halil Cibran'a mektup yazar. Uzun bir bekleyişten sonra cevap gelir. O günden Cibran'ın öldüğü tarih olan 1931 yılına kadar tam 19 yıl mektuplaşırlar. Entelektüel sohbetlerin yapıldığı (yazıldığı) bu mektuplar zamanla derin bir tutku ve aşka dönüşür. Sadece mektup yazışmalarıyla âşık olduğu, sesini duymadığı, yüzünü görmediği Cibran'ın ölümünden sonra, Mey Ziyade ağır bir depresyona girer. İntihara kalkışır. Ailesi onu Lübnan'a götürür. Bir süre akıl hastanesinde kalır ve sonra Kahire'ye dönerler ve Mey Ziyade orada ölür. Mektuplar da "Aşk Mektupları" adıyla kitaplaşır.

Bir mektubunda der ki Cibran:

"Sen bende yaşıyorsun ben de sende. Tüm insanlar içinde ruhuma en yakın olanı, yüreğime en yakın olanı, en iyi geleni sensin. Ruhlarımız ve yüreklerimiz asla kavga etmez. Sadece düşüncelerimiz kavga eder. Bana aşktan korktuğunu söylüyorsun. Neden küçüğüm? Güneş ışığından korkuyor musun? Denizin gelgitinden korkuyor musun? Günün doğuşundan korkuyor musun? Baharın gelişinden korkuyor musun? Aşktan neden korktuğunu merak ediyorum."

İnsan görmediği birine âşık olur mu? Sesini duymadığı birine?

"Aşk nedir?" sorusuna ilave edilecek bir muammalı soru daha. Ne bir göz ne söz ne boydur, insanı aşka götüren. Cibran'ın yazdığı gibi kalp ve ruh birlikteliğidir…

Cibran'ın ve Ziyade'nin aşkı arıza aşk sayılır mı? Cevabı oldukça zor.

Ozan aşkı

Hem seven hem karşılık görmeyen, onsuzluğa onay veren bir aşk. Sevgisini yiğitçe ispat eden bir aşk kahramanı.

Heinretta gibi öldürülmeyen, bilakis yaşatan bir aşk.

Eşi, evliyken bir başkasına âşık olur Ozan'ın. Ve kaçmaya karar verirler.

Güneş yavaştan batmaya başlar, sonra karanlık çöker köye. Kadın pencereden dışarı bakar. Ağaçların ardındaki gölgeye gülümser. Gece yavaşça kalkar yataktan. Önceden hazırladığı bohçasını alıp kaçar. Bu arada kadın ayağına bir şeyin vurduğunu fark eder. Pabuçlarını çıkardığında gördüğüne inanamaz. Ozan'ın bütün parası oradadır. Kaçacağını anlayıp bütün parasını, sahip olduğu her şeyi eşine bırakmıştır. Bir de kâğıt koymuştur aynı yere:

"Al, bu para ananın ak sütü gibi helal olsun. Bana bunca yıl baktın. Gittiğin yerde kendini ezdirme."

Sevdiğinin mutluluğu için gitmesine izin veren, üstelik sefil olmasın diye destekleyen bu insan, Koca Aşık Veysel'dir.

~~~

Yahya Kemal'in ressam Celile Hanım'a (Nazım Hikmet'in annesi) olan derin ve bütün İstanbul tarafından öğrenilen aşkı da arıza aşklardan biri.

Deli gibi âşık olacaksınız, Nazım Hikmet ve Necip Fazıl adlı öğrencileriniz tarafından bu aşk yüzünden tehdit edileceksiniz. Celile Hanım, anlaşamadığı eşinden bu aşk için boşanacak ve sizinle evlenmeyi bekleyecek. Ancak siz bu evliliğe cesaret edemeyeceksiniz. İçinizde derin bir aşk ateşi, korkunç kıskançlık nöbetleri ama nihayetinde evlilikten kaçış... Celile Hanım'ın verdiği iki çiçek yaprağını ömür boyu saklamak ama evlenmemek…
~~~

Aşk vuslat isterken vuslattan kaçmak bir arıza değil de nedir ki?

~~~

Afife Jale ve Selahattin Pınar'ın aşkı, hem sevip hem de ayrılmanın gerekliliğine inanarak ortaya çıkan hicran yüklü bir aşk. Birbirlerini dayanılmaz bir özlemle seven iki kişi... Aşk uğruna yapılan müthiş besteler, güfteler… Ama kavuşmaktan uzak durmak... Yani kaçmak! Afife Jale uyuşturucu batağına saplanınca Selahattin Pınar'ı da bu batağa çeker. Sonra birbirlerini uyuşturucudan uzak tutmaya çalışırlar ancak beceremezler. Uyuşturucu bulmak için A. Jale, S. Pınar'ı aldatır. Gelin görün ki, derin ama içinde aldatma olan aşka rağmen yine sevilmeye devam eder A. Jale. Özlemle beklerler birbirlerini. Selahattin Pınar, Afife Jale'ye âdeta kavuşmak için, onun ölümünün hemen ardından kendi ölümü hızlandırmak amacıyla bir meyhanede sağlığı için en sakıncalı şeyleri kendisine ısmarlar ve o masada hayata veda eder. İşte bu tam bir dramdır.

~~~

Şükûfe Nihal ve Osman Fahri aşkının hikâyesi de bir dramdır. Ancak aşk bu dramdan sonra daha alevlenir. Sonra bu aşka Faruk Nafiz Çamlıbel dahil olur. Şükûfe Hanım'ın, evli olduğu için kendisine âşık olan Osman Fahri'ye cevap vermemesi ama Osman Fahri'nin intihar etmesinden de kendini sorumlu hissedip onun için romanlar, şiirler yazması, ölene kadar onu unutmadığını söylemesi…

~~~
~~~

Abdurrahim Karakoç bir şiir yazar ve o şiirde en müthiş tarifleri yapar. Onu besteleyip okuyan Musa Eroğlu'ndan Mihriban'ı dinleyip dalıp gider geçmişe. Bu türkünün her okunuşunda belki söyleyen değil ama Karakoç hep, hep, hep hatırlanır bu aşkla beraber.

Lambada titreyen alev üşüyor.
Kar koysan köz olur aşkın külüne.
Her nesnenin bir bitimi var ama aşka hudut çizilmiyor.
Yâr deyince kalem elden düşüyor.
Aşk kâğıda yazılmıyor.
Gözlerim görmüyor aklım şaşıyor.

Bu satırlara bakıp da tezatlıklar içindeki gerçek aşka hayran olmamak mümkün mü?

Karakoç *"Son bir kez bile görmek istemezdim. Bırak hayalimdeki gibi kalsın."* der Mihriban için. Ama umudunu da hiç kaybetmez. Ve Mihriban'ına hep şiirleriyle seslenir.

"Yıllar sinene yaslanır
Hatıraların paslanır.

Umudum her zaman bakidir ama
Zaman kısa, ben yorgunum, yol uzun."

Karakoç'un Mihriban'a olan aşkını bilen karısına saygı duymamak ne mümkün? Bu büyük aşka saygı duymak, katlanmak, sabretmek, anlamaya çalışmak, başkalarının hep eşine Mihriban'ı sormasına ses çıkarmamak, rıza göstermek… Ve hatta öz kızına Mihriban adını vermesini kabullenmek. Bu da bir arıza aşk mıdır acaba?

SOĞUK VE DENİZ

Mani oluyor hâlimi takrire hicabım*

Geminin güvertesinde korkuluklara dayanmış denizi seyrediyordu kadın ve erkek. Deniz dalgalı, hava soğuktu. Gemi ilerlerken kenardaki dalgalardan sıçrayan sular kadın ve erkeğin yüzüne yağmur damlaları gibi çarpıyordu. Rüzgârın esintisiyle kadının saçları sağa sola uçuştu. Sırtındaki şalı daha sıkı sardı omuzlarına. Ellerini cebine soktu. Geminin sarsıntısı yüzünden düşmekten korkup geri çıkardı ve bir eli ile korkuluklara yapıştı yeniden. Diğer eli cebindeydi hâlâ. Adamla hiç konuşmuyorlardı ama aralarında sessiz bir konuşma sürüp gidiyordu sanki. Bilmeyen onları 'iki yabancı' zanneder, tanıştıklarını bilenler ise ciddi bir konuşmayı sessiz yaptıklarını fark ederdi. Kadın bir müddet sonra elini çıkardı cebinden.

"Isındım biraz. İnsanın eli üşüyünce her yanı üşüyor." dedi.

"İzin verseydiniz ben de ısıtırdım ellerinizi… Lakin beni hep ciddiyetinizle korkutuyor ve engelliyorsunuz. Size yaklaşmaya cesaretim kalmıyor. Biraz ümit verseydiniz." dedi. Ve bakışlarını dalgalardan ayırmadan tekrar etti. "Sadece biraz ümide bile razıyım."

Kadın başını çevirip baktı. Gülümsedi.

"İyi, temiz, saf, çok büyük aşkınızı biliyorum ancak..." Sustu. Yutkundu. "Biliyorsunuz. Yapamam. Size karşılık veremem. Babalarının ölümünden sonra bana daha çok

* Beste Kemanî Tatyos Efendi, güfte Nigâr Osman Hanım

bağlanan ve beni de kaybetmekten korkan üç çocuğum var. Onların ümitlerini ve hayata dair güvenlerini yıkamam."

"Asalet bitti diye düşünürdüm hep. Yanılmışım."

Sonra gözünü kadına dikti.

"Biz peki? Biz ne yapacağız? Ne olacağız?"

Kadın cevap vermedi. Çaresizce baktı adama. Adam yavaşça elini uzattı. Boşta olan elini tuttu kadının. Sıcak, yumuşak, narin ellerini. İki elinin arasına alıp sevdi. Kadın huzursuz oldu. Elini çekti yavaşça, adamın elleri arasından.

"Yapamam." dedi. "Anlayın beni. Yapamam."

Adam, kadının elini tuttuğu elini kalbinin üstüne koydu. Bir müddet öyle kaldı. Sonra kadının yüzüne çevirdi bakışlarını ve gözünün içine bakarak konuştu.

"Yaşadığım sürece bu kalp hep sizin için atacak. Bu el burada olduğu sürece kalbime hep sizin sıcaklığınız dolacak. Ve artık üşümeyeceğim."

Saniyeler içinde elini kalbinin üstünden çekmeden geminin korkuluklarına dayanıp öne iyice eğildi, eğildi ve kendini soğuk sulara bıraktı.

AŞKA ÂŞIK

"Ben aşka âşığım." dedi kadın. "Âşık olana değil."

Anlamadı karşısındaki genç.

"Ne demek bu?"

"Aşkın kendisi güzel. İnsanlar değil. Düşünsenize, kim olursa olsun bir çarpan kalp var ortada. Sınırsızca fedakârlık yapmaya hazır, dünyayı yakmaya yemin etmiş, gökteki yıldızları indireceğini iddia eden bir insanın var olduğunun heyecanı! Senden telefon, söz, haber, işaret bekleyen biri. Birinin varlığını düşün ama o varlığı soyut olarak kabul et. Âşık olunan cisme bürününce, bir bakıyorsun ki sonra seni unutuyor. Fakat o duygunun güzelliği kalıyor. Mesela bakış kalıyor. İnsanın içine işleyen bir bakış. Bir kelime, bir duygu kalıyor. Güzel olan o. O anki saflık ve inanç, 'Senin için dünyayı yerinden oynatırım.' diyen birinin sana verdiği müthiş güven duygusu."

"Neden bu düşünceye vardınız?" diye sordu genç.

"Bana 'Bu duyguyu yaşıyorum.' diyenlerin hepsi beni unuttu. Onlardan bazısıyla karşılaştığımda, bırakın o günleri, beni bile hatırlamadılar. Ancak benim aklımda o duygular kaldı."

"Hepsi mi unuttu?"

"Biri hariç hepsi."

"Kim?"

"Bir çocuk. Bana âşık olduğunu söylediğinde daha küçük bir çocuktu. Kucağıma almıştım. Şakalaşıyordum. Eğilip kulağıma fısıldadı. Güldüm. "Çapkın seni!" dedim. Büyüdü. Şimdi bir delikanlı. Hâlâ gelir yanıma. Kulağıma eğilip yine aynı şeyi söyler. 'Seni seviyorum. Sana hâlâ

âşığım abla. Senin küçüğünü bulsam hemen evleneceğim ama yok.' diye. Çok sevinirim buna."

"'Sizi seviyorum.' demesine mi?"

"Hayır. Hâlâ kimseyi bulamamış olmasına."

"Nasıl, anlamadım şimdi. Hani aşka âşıktınız?"

"Evet ama yine de kıskanıyorum onu. Beni gerçekten seven ve unutmayan tek erkek. Birini bulacak ve beni unutacak, bir gün beni sevdiğini ona hatırlatınca 'Çocukluk işte.' deyip gülüp geçecek diye ödüm patlıyor."

"Ama bu sakat bir düşünce!"

"Biliyorum. Ben de biraz sakat yani gençlerin ifadesiyle arızayım zaten."

KİRALIK DAİRE

“Ben sevdiğimi uzağımda tutmam. Yanımda, gözümün önünde olmalı daima.” dedi.

Karşısında oturan arkadaşı güldü. Zaten başka arkadaşı da yoktu. “Kardeşim, senin tek arkadaşın benim. Benim de bilmediğim bir şey mi var? Ne sevdiği, ne aşkı? Yaşın gelmiş bilmem kaça, evlenmedin bile.”

Uzun uzun baktı karşıdaki apartmana, pencerelerine, balkonuna…

“Hayali aşklarım var benim.” dedi. “Onları, ne zaman karşımdaki apartmanda bir daire kiralığa çıksa oraya oturtuyorum. Sabah penceremden bakıp ne yaptığını kontrol ediyorum. Kahvaltımı balkonda yapıp onunla birlikte gözlerine bakıp çay, kahve içiyorum. Çiçeklerimi sularken suyu ona verip susuzluğunu giderdiğimi düşünüyorum.”

“Kafayı yemişsin diyeceğim de iş yerinde makul, mantıklı adamsın. Ne diyeceğimi bilemedim vallahi. Peki daireye kiracı taşınınca ne yapıyorsun?”

“Bir başka daire kiraya çıksın diye bekliyorum. Kısa zamanların mutluluk hayalleri işte benimki. Herkes hayal kurar. Benimki de bu işte.”

“Madem sana fantastik falan geliyor... Sana gelirken gördüm. Yan daire kiralık. Oraya oturtsana hayali sevdiğini.”

Olmaz Sezginciğim. Kapı komşusu olunca balkonda karşılıklı çay, kahve içmek mümkün olmuyor. Arada duvar var. Göz göze bakmam lazım. Ayrıca kendime de yakıştıramam.”

“Neyi yakıştıramazsın?”

“Komşu olarak karşıma oturduğunu varsaydığım kişiye yan gözle bakmayı.”

KALP HASTASI

"Öyle büyük, öyle derin, öyle inanılmaz ki sevgim. Bilsen korkarsın." diyordu bir şarkı sözü. Kız da bunu dinledikçe korkuyordu adamdan. Hem de nasıl? Kaçıyordu bu yüzden. Beni unutsun diye. Ya kendi de onu bu kadar çok severse! Sevgisinden yok olup her şeyden vazgeçerek, sadece o sevginin içinde erimekten, sonra Allah'a hesap verememekten korkuyordu. Bedeni ve beyni kaçsa da ruhu kaçamıyordu. Kendisini takip eden adamdan da sevgisinden de ruhundan da kendi duygularından da...

Gökdelenin tepesindeki bir pencereden sokağa bakarken aşağıya, gözünü tek noktaya dikmiş, "Acaba pencerenin önünden geçer mi?" diye bekleyen adamı gördü. Kendisini aşağıda bekleyen bir adam! Siluetini görmek için dua eden biri… Bir noktayı, bir gölgeyi bekleyen yaşlı adamı gördüğü zaman kızın yüreğine bir korku düştü. Adam parasızdı, yaşlıydı, gözü toprağa dönmüştü. Bunları düşünemeyecek kadar da pervasızdı.

Bu kadar çok sevgi korkutmaz da ne yapar?

Kızın korkudan kalbi durdu.

~~~

"Genç yaşında ölmüş." dediler arkasından. Kalp hastalığı varmış.

Gözü toprağa bakan yaşlı adam, kızın mezarına gitti. Ağladı, ağladı. "Yaşarken de ölüyordum. Şimdi de ölüyorum, artık hakikat hâline gelen yokluğundan. Bu mezarda ben olacaktım, senden önce ben girmeliydim oraya. Sevgim seni korkutmamalıydı. Sana zarar vermezdim ki, sana kıyamazdım ki."
~~~

~~~

Sabah kızın mezarının başucunda cesedini buldular adamın. “Bir yakınının kabrini ziyaretten dönerken kalp krizi geçirmiş burada galiba.” dediler. Daha gençliğinin başındaki kıza olan aşkını hiç bilemediler.
~~~

KOLEKSİYONCU

Sana değdiğinden beri ellerim
Bütün kış dallarında tomurcuklar var[*]

"Aşkı severim." diye başladı söze. "O olmadan hayat bana bomboş geliyor."

"İlk ne zaman başladınız aşk koleksiyonu yapmaya?" Gülümseyerek muzipçe baktı gazeteci.

"Başlamadım. Koleksiyon gibi olduğunu düşündüm ve öyle devam etti sonra." dedi yaşı ilerlemeye başlamış kadın.

"Öyleyse soruyu değiştireyim. İlk ne zaman fark ettiniz?"

"Evdeydim. Sıradan, tekdüze, alıştığım bir düzen. Mutlu değildim ama idare ediyordum işte. Zaten bilirsiniz. Bizim mesleğimizi yapanlar gerçekte hep yalnızdır. Sonra "Ne anlamsız ve boş bir dünya." dedim kendi kendime. Hava kül rengindeydi. Yağmur yoktu. Ortalıktan toz bulutları uçuyordu. Sonbahardaydık. Yapraklar artık dökülmüş ya da o kırmızı, sarı, yeşil, canlı renklerini de kaybetmişti. Pencere kenarında çay içip, gri de olsa boğazın sularını seyretmek bile içimden gelmedi hiç. O sırada çaldı telefon. Kim olabileceğini düşünmeden açtım. Karşımda çok sevdiğim, ihtiyacım olduğu anda ilk onu ararım diye düşündüğüm biri vardı. Azarlıyordu beni. "Neredesin? Günlerdir ulaşamıyorum sana!" diye. Evi yeni taşımıştım. Yeni dediysem birkaç hafta olmuştu. Ev telefonu da değişmişti. Birine sormuş ve ondan almış telefonumu. Sonra azarlaması

---

[*] Şarkı sözü

bitince konuştu. Dura düşüne, her kelimeyi seçerek anlattı aşkını. Bana ulaşamayınca deli olmuş. Bu şehirden gittiğimi bile düşünmüş. Onun aşkına cevap veremedim. Ama bu çok hoşuma gitti; birisi tarafından tutkuyla sevilmek, aranmak, düşünülmek. Ne güzel bir duyguymuş. Onunla hiç oyun oynamadım. Bu işin olamayacağını hep söyledim. Görüştük, konuştuk, sohbet ettik. Ben onun yalvarmalarını, o benim itirazlarımı dinledi hep. Sadece ellerimi tutabildi. Birkaç kez de saçımı okşadı benim. Ve sonra bitti. Ben de o da konuşmadan bitirdik. O yoruldu yalvarmaktan. Ben de itiraz etmekten. Arada bir hâlâ telefonla görüşüyoruz, hâl hatır falan... O kadar. Ancak konuşmasında hep bir kırgınlık olduğunu hissediyorum."

"Bir aşk ile koleksiyon olmaz. Ya diğerleri?"

"Onlar da hep böyle geldi, aniden. Birinde gecenin bir yarısıydı. Bir arkadaş grubundan gelen bir fotoğrafa takıldı gözüm. Yanındaki kişinin adını yazmış ve filanca ile birlikte oturuyoruz demişti. Bildiğim biriydi. Benim eski okul arkadaşlarımdan… Belki yirmi yıldır görmemiştim. Hatta yurt dışına yerleşti, iş adamı oldu demişlerdi. Mesaj attım. 'O yurt dışında değil miydi?' diye. Karşı taraf cevap yazdı. 'Evet ama izinli şimdi. Birlikte sohbet ediyoruz. Uygunsan telefon açalım, konuşun.' dedi. Konuştuk. Bana "merhaba"dan sonra söylediği ilk söz "Sen benim çocukluk aşkımdın." oldu. Çok şaşırmıştım. Çünkü hem beklemediğim hem de bazen tartıştığım bir arkadaştı. O kadar. Sonra hafta içinde beni arayıp görüşmek istediğini söyledi, yaşadığı ülkeye geri dönmeden önce. Buluştuk, konuştuk. Telefon numarasını verdi, benimkini aldı ve döndü ülkesine."

"Bu kadar mı?"

"Yok tabii ki. Bir çocukluk itirafı ile aşk mı olur? Onunla olan aşk birkaç yıl telefon görüşmeleri ve mesajlarla sürdü. Şiirler, şarkılar, güzel resim paylaşımları, yaptığı faaliyetlerin fotoğrafları, tatil hatıraları vs. Her geldiğinde beni